

Călin Gruia

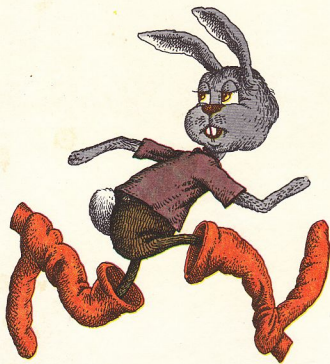
CIUBOTELELE OGĂRULUI

Editura Ion Creangă

Călin Gruia

Ciubotelele ogarului

Editura Ion Creangă
București, 1989

Ilustrații de VASILE OLAC

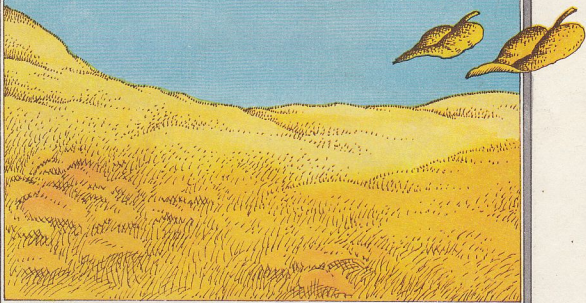

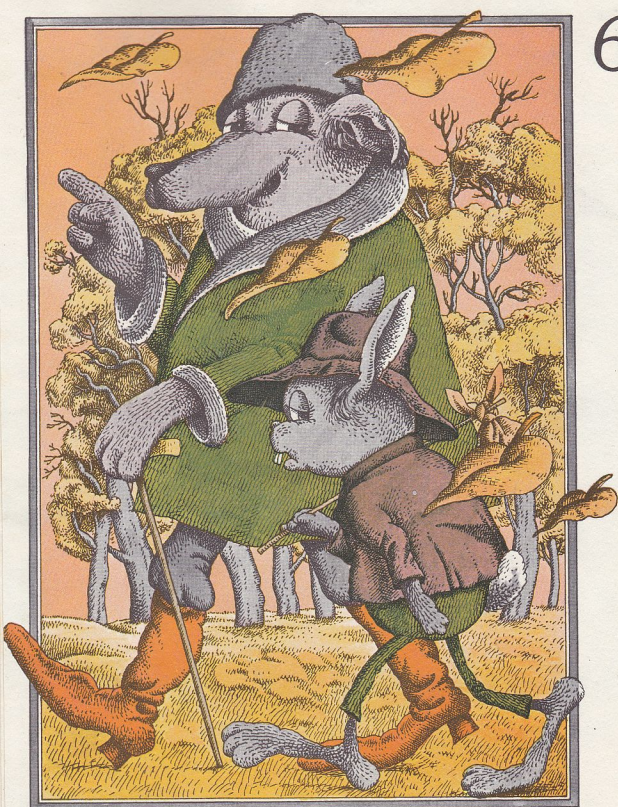
De unde avea iepurele doi galbeni, nici eu nu știu!

Dar povestea spune că, într-o toamnă, el pornise spre un iarmaroc vestit. De mult se gîndea iepurele că i-ar sta bine cu o pălărie albă cu pană de păun și cu o scurteică verde, dar nu pentru asta se grăbea el spre iarmaroc, ci ca să-și cumpere ceva pentru încălțat, că era desculț.

Începuseră ploile de toamnă, vîntul împrăștia frunzele pe poteci și frigul prinse să-l strîngă de picioare. De aceea, își înfundă pălăria veche pînă peste ureche, își strînse zăbunul pe trup și iuți pasul, ca să ajungă mai repede la iarmaroc.

Și cum mergea Iepurele uitîndu-se cînd în dreapta, cînd în stînga, ciulind urechile la orice foșnet, iată că mai spre seară se întîlni pe potecă cu Ogarul... Ogarul era gras, voinic, îmbrăcat într-o șubă calduroasă și purta în picioare niște ciuboțele nou-nouțe. După ce-și dădură binețe, ca doi călători de treabă, o porniră împreună prin deșul pădurii. Iepurelui i se scurgeau ochii după ciuboțelele Ogarului; pentru că tare mai erau frumoase, iar lui îi era strașnic de frig la picioare!

- Cît ai dat pe încălțări? întrebă sfios Iepurele.

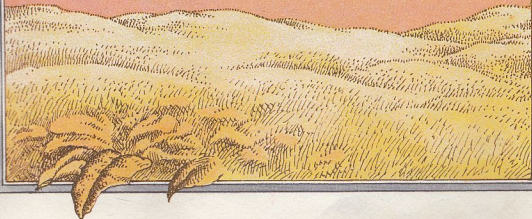
- Doi galbeni, cît să dau! îi răspunse fudul Ogarul.

- Mă duc și eu la iarmaroc - adaugă Iepurele - să-mi cumpăr ciuboțele.

- Păi, tot acolo merg și eu, am treabă cu un negustor... Ciuboțele se găsesc cîte vrei, numai bani să ai!

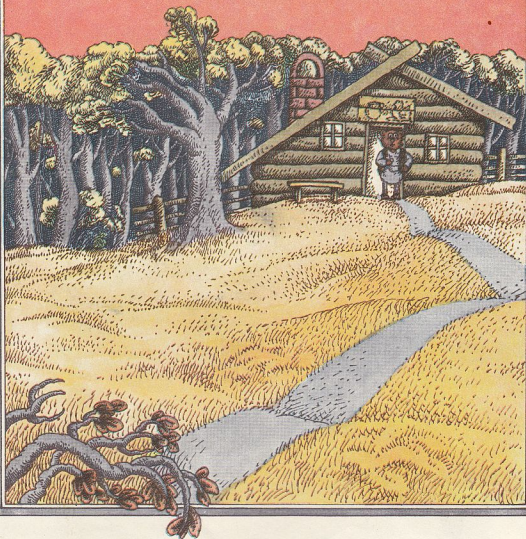
- Am doi galbeni, șopti Iepurele.

Ogarul nu spuse nimic, ci își răsuci vîrfurile mustașilor ca și cum lui nu i-ar fi păsător cîți bani are Iepurele.

Și au mers ei așa, pînă s-a întunecat de-a binelea. Drumul nu-l mai vedeau bine. O ploaie rece și deasă se abătu în calea lor, de-i dîrdîiau bietului lepure dinții de frig.

- Uite ce zic eu, cumetre, vorbi Ogarul. Te vād descult... Și apoi e noapte și frig... Mai ai și bani la dumneata... Bani am și eu... și cine știe cu cine ne

putem întâlني, că pădurea e plină de țilhari.

- Și ce-i de făcut atunci? întrebă el.

- Păi, de ce sînt pe lume hanuri? Pentru vreme de noapte, pentru adăpost. E pe aproape hanul Ursului. Eu zic să tragem la el, dormim și pornim mîine dimineață. Poate pînă atunci mai stă și ploaia.

Iepurele nu avu încotro și-l ascultă pe Ogar. Scuturîndu-și luleaua de ușa hanului, Moș Martin îi primi bucuros:

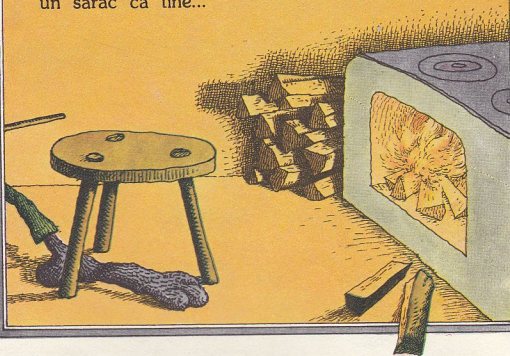
- Ce vreme rea! Nu te-ar fi lăsat inima să lași pe cineva afară! Hei, și dumneata mai ești și desculț... Treci colea lângă foc, de-ți mai încălzește picioarele!

Iepurele se apropie zgribulit de vatră. În afară de ei și hangiu nu mai era nimeni în han. Moș Martin ieșea din cînd în cînd afară și se uita de-a lungul drumului, să vadă de nu cumva se mai îndreaptă spre hanul lui niscaiva călători.

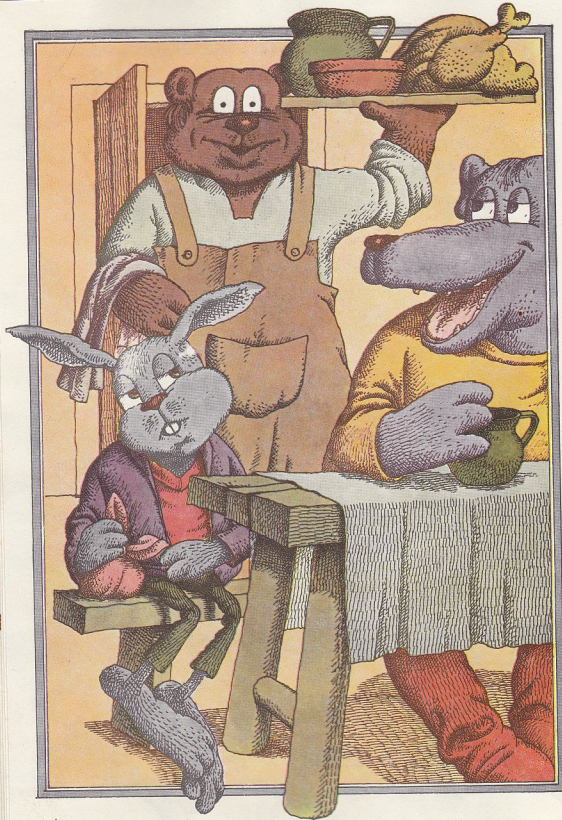
- Eu zic să cerem ceva de mîncare - șopti Ogarul - și udătură.

- Cere dumneata, cumetre. Mie nu mi-e foame. Și apoi nu am nici mărunțiș. Că dacă schimb un galben, rămîn toată iarna desculț.

Hei, că ciudat mai ești, cumetre! Dar cine ți-a cerut, mă rog, să-ți schimbi galbenii? Pentru plată am eu bani destui. Că doar nu mă voi lăcomi la un sărac ca tine...

Și, întorcându-se Moș Martin în han, Ogarul spuse:

- Ei, Moș Martine, dă-ne ceva de îmbucat și de băut!

- Am niște plăcințele...

- Aș mânca și eu din ele!

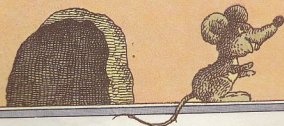
- Am friptură, faguri de miere și vin de stafide...

- Dă-ne de toate și din toate, cumetre, spuse Ogarul lingându-și buzele. Moș Martin își puse șorțul pe dinainte, ca un hangiu adevărat ce era, și prinse a aduce bunătățile. Ogarul începu să înghită cu lăcomie, bucată după bucată. Iepurele se rușină și abia-abia gustă și el o bucătică de plăcintă cu varză. Și poate n-ar fi gustat deloc dacă nu l-ar fi poftit Ogarul:

- Mănincă, cumetre, că de la dumneata mă-mînci.

Ogarul parcă nu mîncase de o lună, așa-i trosneau fălcile și-i umbla limba în gură. Pînă să-și fumeze Moș Martin luleaua, Ogarul mîncă toată mîncarea din han. La urmă ceru o cană cu vin de stafide, pe care o bău pe nerăsuflăte. Iepurele se uita mirat. Se minuna și Moș Martin.

- Măi, măi, încă n-am văzut un drumeț mai flămînd ca dumneata... Să-ți fie de bine, Ogarule! Și acum, vorba ceea: „Frate, frate, da' brînză-i cu bani“. Ați mîncat și băut numai bine de doi galbeni.

Ogarul prinse a se căuta prin buzunări. Căută prin buzunări la pantaloni, căută în șubă, dar degeaba căuta: nu avea nici un ban. În cele din urmă, spuse Iepurelui:

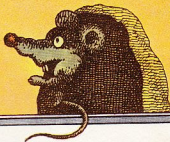
- Plătește dumneata, cumetre!
 - Cum să plătesc? Așa ne-a fost vorba?
 - Plătește, că am uitat punga acasă. Îți dau eu bani la iarmaroc. Am să mă împrumut de la un prieten negustor...
 - Cum? Vai, ce să mă fac?! Să rămîn desculț?
- Ogarul începu să râdă pe sub mustăți. Moș Martin își ieși din fire.

- Mie să nu-mi umblați cu d-astea! Plătiți, că altfel am eu ac de jocul vostru!

- El m-a poftit și la han, el m-a poftit și la masă, spuse chicotind Ogarul. El să plătească...

- Nu-i adevărat, Moș Martine. Eu n-am mâncat mai nimic. Vine iarna și, dacă plătesc, rămîn desculț...

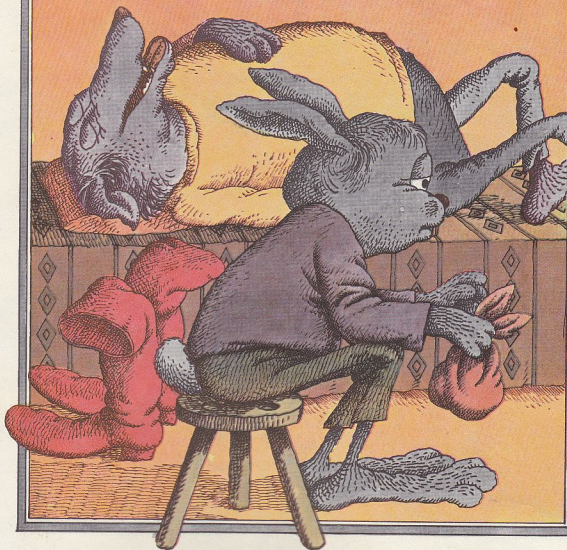
- Ei, că doar n-oi încălța eu toți desculții din lume! Că a mâncat și băut Ogarul e drept, dar lucru curat aicea nu-i... Acum îmi dau seama ce fel de mușterii îmi sînteți. V-ați sfătuit să-mi faceți pagubă... Și Moș Martin apucă un ciomag, pe care îl ținea pitit după ușa pentru asemenea călători, și îl ridică spre Ogar.

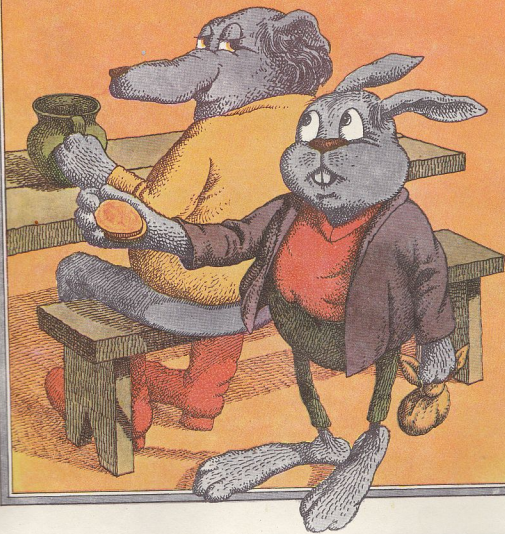
Ogarul îl arată pe Iepure. Iepurele, văzînd cio-
magul, începu să tremure de frică. Și, de voie, de
nevoie, scoase din buzunar băsmăluța în care
avea legați cei doi galbeni și plăti Ursului. Moș
Martin se uită la ciuboțețele Ogarului, apoi la pi-
cioarele goale ale Iepurelui, mîrîi ceva și luă galbe-
nii. Ogarul își șterse mustățile, se culcă și adormi
fără grijă.

Moș Martin văzînd că nu mai vine nimeni la han
se duse și el în odaia lui să se întîndă puțin pe o

laviță. Numai Iepurele nu se culcă. Cum putea să doarmă? Rămăsese fără bani... Și de afară vîntul se auzea mai furios și ploaia bătea în ferestre.

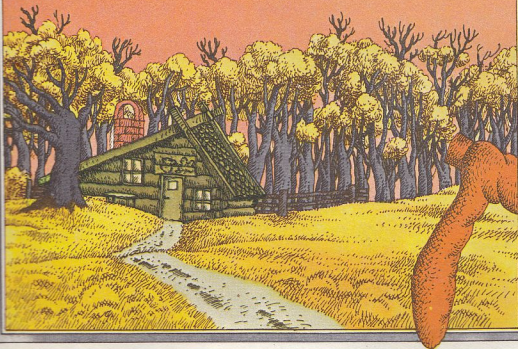
De necaz, Iepurele începu să plîngă pe înfundate. Cum de se lăsase păcălit de Ogar? Ofta și se gîndea că în curînd va veni iarna... Vor fi viscole și zăpezi mari... Va fi mult mai frig, iar el va umbla zgribulit și desculț... Ogarul sfîrșea într-o odaie, Moș Martin în alta, numai pe bietul Iepure nu-l prindea somnul.

Și a stat Iepurele, a stat pînă la miezul nopții. Și s-a tot gîndit și răzgîndit, ce să facă, ce să dreagă? Parcă vedea cum desfăcuse băsmăluța și-i dăduse lui Moș Martin banii... Cum Ursul stătuse o clipă pe gînduri, uitîndu-se cînd la ciuboțecele Ogarului, cînd la picioarele lui, de parcă ar fi voit să-i spună ceva. Ce anume? Deodată, în mintea Iepurelui se făcu lumină. Își șterse lacrimile și intră în odaia Ogarului. Ciuboțecele erau puse lîngă sobă, să se usuce. Nu mai stătu pe gînduri... încălță ciuboțecele Ogarului, pași încet, ieși din han și ține-o, băiete, tot într-o fugă.

„Dacă le-am plătit eu, sînt ale mele, doi galbeni fac, doi galbeni mi-a mîncat Ogarul“, se gîndea Iepurele, afundîndu-se tot mai mult și mai mult în pădure și-n noapte.

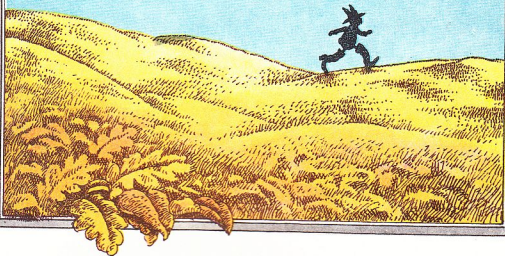
Spre ziuă, se trezi Ogarul și voi să se încalțe, dar ia ciuboșelele de unde nu-s! Moș Martin, ivindu-se în prag dădu rîzînd din umeri. Ogarul nu mai zăbovi la han, ci porni să-și caute încălțărilor. Se cunoșteau bine urmele din noroi și începu Ogarul a fugi și a fugi pe urmele Iepurelui. La început îi venea tare greu, el era gras, de-abia se mișca da-ncetul cu încetul prinse a se subția de alergătură.

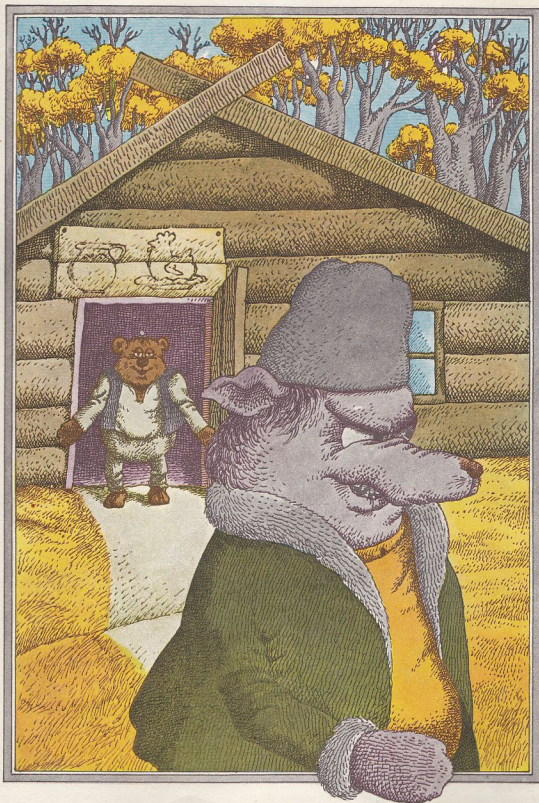
Nu după multă vreme îl zări pe Iepure pe un deal. Ține-te după el!

Au fugit, au tot fugit prin păduri, peste ogoare, peste dealuri, hăt în zare. Ogarul gîfîia și se subția. Iepurele tot mai sprinten se făcea.

Trecu toamna, trecu iarna, veni primăvara, apoi veni și vara și fuga lor nu mai contenea.

Se zice că pe Iepurele din poveste, Ogarul nu l-a putut prinde. Dar, de atunci, cum vede ogarul un iepure, cum se ia după el, cu gîndul să-l prindă și să-l descalțe.

Lector MARIETA NICOLAU-PLAMADEALA
Tehnoredactor KLARA GALIUC

BUN DE TIPAR 27.09.1989,
Apărut 1989. Coli de tipar 3

INTREPRINDEREA POLIGRAFICA
ARTA GRAFICA

